

Kobay / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy

написано kitapcy | 24 январа, 2025

Kobay / hikaye KOBAY

İstiklal Caddesi'nde daldım bir giyim mağazasına. Kendime kıyafet alacağım. Çok sık yaptığım bi şey değil, hele İstiklal'de. Genelde İstiklal'den tavuk döner almışlığım vardır, affedersiniz, kıyafet alınır mı lan? Ama şirkette işe başlamışım, hayatımın ilk maaşını almışım, bi daha ömür boyu maaş almasam bana yeter gibi hissediyorum. O kadar para bir arada ilk defa cebime giriyor. İstesem bütün İstiklal'i satın alabilirim ama o kadar ileri gitmek istemiyorum, herkes fakir gibi görünüyor gözüme. Acıdığım falan da yok ha! Geçen aya kadar ben de bunlar gibiydim. Çalışsın, onlar da kazansın kardeşim.

Mağazada bakıyorum kıyafetlere, hiçbirinin etiketine bakmıyorum tabii. Kadın giyim reyonunun yanından geçerken iki genç kız da kıyafetlere bakıyor. Biri dedi ki, "Of ya çok pahalıymış". Dedim, "Hanfendi beğendiyseniz sizin için almak isterim". Döndü baktı ikisi birden, sonra da birbirlerine baktılar. Anlamadılar tabii ilk önce, bu devirde kim kime elbise alır? Baban olsa almaz. "Pardon ama ne diye elbise alıyormuşsunuz bana, ne münasebet yani?" dedi. Aslında kızıyor gibi ama merak da var sorunun içinde. Maaştan haberi yok tabii, gerçekten alamam sanıyor olabilir. "Merak etmeyin param var, bugün aldım maaşımı," dedim. "Aa deli mi ne ya," deyip uzaklaştılar benden. Hayret ettim. Lan oğlum biri gelip "Sana bu takım elbiseyi alayım," dese hemen orada soyunur giyerim. Ben ne dedim ki şimdi bunlara?

Az sonra mağazanın güvenlik görevlisini de alıp tekrar yanıma geldiler. "İşte bu adamdı," deyip beni gösterdiler. Güvenlikçi, "Beyefendi, müşterilerimiz tarafınızdan taciz edildiklerini söylüyor!" dedi. Dedim, "Çüş! Beğendiği elbisenin parasını ödemeyi teklif etmek ne zamandan beri taciz oluyor?" Güvenlikçi arkadaş engin hukuk bilgisiyle biraz ölçüp

tarttıktan sonra kızlara dönüp, “Bu beyefendi başka bir şey söyledi mi size?” diye sordu. Kızlar biraz bocaladılar ama Allah var doğruyu söylediler. “Yok,” dedi biri, “ama tanımadığı bayanlara elbise almaya teklif etmek de normal bir davranış değil,” diye ekledi daha güzel olanı. Yani benim elbise almak istediğim değil, onun yanındaki söylüyor bunu. Haddimi de bilirim. “İçimden geldi söyledim,” dedim, “ben yıllarca pahalı olduğu için bu mağazalardan hiçbir şey alamadım. Şimdi siz de pahalı falan deyince almak istedim. Başka bir niyetim yoktu, yanlış anlaşıldıysam özür dilerim”. Kırılmıştım gerçekten. Kızlar hemen fark ettiler bunu, güvenlikçi de ikna olup ayrıldı. Kızlar bir şey demeden dönüp gidiyorlardı ki durdular, bana dönüp “Ben de özür dilerim kırdıysam sizi,” dedi, elbiseye bakandı bu, “kendinizi iyi hissederseniz bana o elbiseyi alabilirsiniz”. Hevesim kaçmıştı ama geri adım atmak istemedim. “Buyrun, alın lütfen,” dedim. Bedenini buldu, kabinde denedi. Kasaya gittik ödeme için. Allah da benim belamı versin. Yemin ederim tavuk döner-ayran parası kaldı cebimde. Zaten kızlar da teşekkür edip hızla çıktılar mağazadan. Değişik duygular içindeydim arkalarından bakarken.

Ben ilk maaşımı aldığım o ayı borç harç, zar zor çıkardım. Yıllardır alışveriş yapamadığımdan gerçeklikten kopmuşum demek ki. Cebim biraz para görünce nasıl bir havaya girdiysem artık... Sonraki aylarda daha iyi anladım ki bu maaş hiçbir şeye yetmiyormuş. Bir yıldır çalışıyorum, maaşımın ay sonuna kadar yettiği tek bir ay bile olmadı. Hep borç, hep kredi kartı. Maaşım yokken daha iyiydim sanki. İnsan biraz para kazanınca eskisinden de fakir oluyormuş.

Hiç para her şeye yetiyordu, biraz para hiçbir şeye yetmez oldu.

Ha, ne anlatıyordum ben size; işte sonra evlendim ben o mağazada tanıştığım kızla. Mutlu son, değil mi? Yok, elbise aldığım kız değil, daha güzel olan öbürü de değil! Güvenlikçiyle evlendim. Boş yere geri dönüp bakmayın, güvenlikçinin cinsiyetini söylememiştim size. Ortada “güvenlik” sorunu varsa aklınıza “erkek” gelmesi normal tabii.

Ben o kıza elbiseyi alınca etkilenmiş benden, çıkışta tanışıp ayaküstü sohbet ettik Meltem'le. "İçimdeki iyiliğe" aşık olduğunu söylemişti sonraları.

Evliliğimizin ilk günleri, daha doğrusu ilk günü, yani ilk iki üç saati diyeyim, yalan olmasın, çok güzel geçti. Ani bir karardı ikimiz için de, düşünmek lazımmış, olmadı velhasıl. Dilekçe verdik mahkemeye dört ay sonra, hakim dedi, "Boşanabilmeniz için bir yılınızın dolmuş olması lazım". "Hakkat mi ya?" demişim. Meltem nafaka da istedi, dedim, "Meltem bari nafaka istemeyeydin". Dedi ki, "Kızlara elbise alırken iyiydi". Bana aşık olma nedeniyle, boşanma ve nafaka isteme nedeni aynı olunca tıkandım kaldım, savunma da yapamadım. Hakim ayrılık ve nafaka kararı verdi. Bir yılımız dolunca da boşanma ve nafaka kararı verecek. Maaşımı ayrıldığım eşim Meltem'le paylaşıyorum mecburen.

Benim belimi büken bu değil tabii, kalan maaş yine yeterdi de bana, ben bi eşeklik ettim ya! Asıl onu anlatacağım size. Oturduğum ev Nur Mahellesi'nde bir bodrum katında, bir oda, mutfak, banyo, küçücük bir yer. Ev sahibi "Satıyorum burayı," dedi. "Ne kadar?" diye sordum. "Yetmiş bin," diye yanıtladı. Memleketi aradım, babamdan istedim. Sağ olsun elli bin gönderdi. Yirmi bin de kredi çektim, dedim öderim otuz altı ayda. Tapu devri için tapu dairesine gittik. Ufak tefek sorunlar çıktı, birkaç defa git gel yaptık ev sahibiyile birlikte. Bu esnada tapu dairesinde memur olan Berna'yla tanıştım. Öğlen yemek yedik beraber, sonraki gün de akşam yemeği. Sahiden yıldırım aşkı diye bir şey varmış. Hikayemi anlattım Berna'ya, olanı biteni, ilk maaşımı, Meltem'i, ayrılığımızı, nafakayı. "Hiçbir şeyi dert etme, takma kafana," diye tatlı tatlı güç verdi, moral verdi bana. Evliliği bir daha asla düşünmüyordum ama Berna altüst etti. Üstelik "evi kendi üstüne yapma," diye de uyardı beni. "Meltem duyarsa evi de elinden alabilir," dedi, biliyor bu işleri tabii. Yoksa ev elden gidebilirmiş gerçekten. "Ee kimin adına yapacağım?" dedim. Dedi, "Güvendiğin birinin adına yap". Dedim, "Senden başka güvendiğim yok". Gözleri parladı, ağlayacak gibi oldu. Hiç unutmuyorum. Duygusal bi andı yaşadığımız. Tapuyu

Berna'nın üstüne yaptım. Nasıl olsa Meltem'den boşanır boşanmaz Berna'yla evlenecektim. Tapunun müstakbel eşimin adına olması akıllıca geldi o anda bana.

Sonraki ay Berna, "Ya kiramı ver ya da evimden çık," dedi. Daha doğrusu önce Berna'nın kocası Celalettin dedi. Bir akşam eve gelip kendini tanıttı, "Böyle, böyle". İyi peki. Gittim ertesi gün Berna'ya, dedim, "Bir adam geldi böyle, böyle dedi". "Doğrudur" dedi. Dedim, "Berna bari kira istemeyeydin". Dedi "Elalemin karılarına nafaka öderken iyiydi". Bi şey demedim artık. İşte asıl eşekliği de ondan sonra yaptım. Durun anlatacağım, bi nefes alayım.

Gittim, çalıştığım şirketin patronuna her şeyi bir bir anlattım. "Fikret biz zaten farkındayız evladım, ben de seni çağırıp konuşacaktım, seninle işimiz bitti, işine son veriyoruz," dedi. Çalıştığım şirket bir ilaç firması. Yeni bir ilaç üzerinde çalışıyorlarken geçen sene işe girdim. İnsan zekasını sözde geliştiren bir ilaç. Bir yıl boyunca benim üzerimde denediler. Bir tür kobay olarak çalışıyordum yani. Bu kısmı geç anlattım size. Patron dedi, "Sende ters tepti bu ilaç, artık işimize yaramazsın". Dedim, "Patron bari tazminat verseydiniz". Dedi, "Evi başkasının üstüne yaparken iyiydi". Dedim, "Ne alaka?" Dedi ki, "Aklıma başka bahane gelmedi". İyi peki. Ben de gittim o akşam evde şirketin bana teslim ettiği ilaçların hepsini bir kerede içtim. Dedim kendimi intihar edeyim bari. Ölmedim tabii. Ne oldum ben de bilmiyorum valla! Cebimdeki son parayla İstiklal'de tavuk döner-ayran aldım. Dönercide bir kızla tanıştım, sohbeti güzeldi, du bakalım, hayırlısı neyse o olsun.

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar